

Tsjechië toertocht september 2007

Zaterdag 1-9-07 was het weer zover. Met een pril ochtendzonnetje reed ik naar Valkenswaard, het nieuwe onderkomen van Tony. Tijdens de koffie meldde ook onze derde reisgenoot Cleo zich aan. Gepakt en gezakt vertrokken wij vol goede moed, op naar dit nieuwe avontuur.

Via Munsterland omzeilden wij het Ruhrgebied om via richting Osnabruck, Bielefeld en Höxter naar het oosten te komen. Ik had die dag nogal wat last van de warmte van het motorblok. Met wat creatief plakwerk van een aluminiumtape werden de warm aangelopen beentjes enigszins beschermd. Het weer was deze dag redelijk met in de avond wat motregen.

Na onze 1ste dagtrip (390 Km) streken wij neer op de camping te Trendelburg.

Na een gezonde nachtrust (wat kan ik toch altijd goed slapen in de open lucht!) stapten wij weer fit uit onze tentjes om aan deze nieuwe dag te beginnen.

De tentjes werden weer achterop gebonden, de slaapzakken in de zijkoffers en hup verder naar het oosten.

Het landschap was hier toch wel een beetje saai maar twee oude molens en natuurlijk de vele kleine weggetjes die Tony had ontdekt, maakten dit weer ruimschoots goed.

Op een zeker moment stuitten wij op een rivier. Deze rivier, de Wezer, was vroeger de grens tussen West-Duitsland en de voormalige DDR.

De oversteek werd met een plaatselijk pontje gedaan. Op zich niets bijzonders, maar de aandrijving daarvan wel. D.m.v. een kabelsysteem en een roerconstructie werd gebruik gemaakt van de stroming als aandrijving. Op deze manier kon men zelfs schuin tegen de stroomrichting invaren (zoals het laveren bij zeilen). Kortom een leuke ervaring!

Tijdens de volgende tussenstop deden we nog een leuke ervaring op. Na "Die Wende" in 1990 gingen de twee voormalige Duitslanden (WDR en DDR) voorzichtig samenwerken. Hieronder vind je een testcase uit die tijd. Een socialistische poepdoos, uit de voormalige DDR, met een plastic WC bril uit het vrije westen.

De dag eindigde, met 312 Km meer op de teller, op de camping Klein Ager in de omgeving van Weimar.

Na een heerlijke en uitgebreide maaltijd afgeblust met 2 grote potten bier genoot ik van een welverdiende nachtrust in mijn warme slaapzak.

In de loop van de derde dag werd het weer toch behoorlijk slechter. Dit met als gevolg dat de dagafstand toch in het gedrang kwam, maar daarover later meer. Tijdens een van de tussenstops had mijn K100-tje blijkbaar een dipje in haar gezondheid opgelopen. Dit dipje hield in dat ze boven de 3000 toeren begon te proesten en niet langer meer wilde meewerken.

Op advies van Tony toch maar geprobeerd om verder te rijden. Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Dit omdat wij toen een stukje snelweg moesten pakken en mijn motortje niet boven de 60 km/per uur te branden was. Tot overmaat van ramp werd ik daarbij ook nog door alle passerende vrachtwagens getraakteerd op een waterfontein. Schoongewassen tot op het bot bereikte ik de afslag waarbij ik de snelwegkwelling kwijt was. Mijn K100-tje vond dat ik genoeg was gekweld en begon spontaan weer goed te lopen, wat ze de rest van de trip is blijven doen.

Tijdens deze dag reden we stukken van de Silberstrasse van het Ertsgebergte. Aangezien het weer inmiddels toch een heel stuk slechter was geworden hebben wij niet optimaal van deze schoonheid kunnen genieten. Daarbij komt ook nog dat je bij slecht weer meer aandacht aan het rijden zelf moet besteden. Dat bleek ook uit het geval waarbij mijn voorrijder, tijdens het optrekken bij een stoplicht, plotseling remde. Doordat ik toen vol in de remmen moest, stond ik dwars op de weg (oeps!).

Voordat wij de Tsjechische grens overstaken hebben wij nog een camping in Duitsland te Seiffen als overnachtingadres gebruikt. Wij vonden het na 199 zware kilometers wel genoeg voor die dag. Deze camping lag hoog op een heuvelhelling. Aangezien dat het harder was gaan waaien, had de wind in het dal vrij spel. Toch vond ik het einde van deze dag zeer speciaal. Diep weggestopt in mijn warme slaapzak, terwijl de wind over de camping gierde, viel ik in een diepe slaap.

Het weer was de volgende dag nog slechter. In de stromende regen bij 8 graden Celcius je tentje afbreken is geen pretje. Op een zeer moment waren mijn vingers door de kou zo gevoelloos geworden dat ik ze niet meer voelde. Ik moest ondanks de ellende er toch wel mee lachen. Er schoot namelijk de kreet "Remote Control" door mijn hoofd. Ofschoon ik ze niet meer voelde, werkten ze toch verder mee, om de tent af te breken. Dit omdat mijn geest vond dat ze verder moesten gaan.

Het oorspronkelijke plan was om naast Tsjechië ook nog een stukje Polen en Slowakije aan te doen. In deze fase wilden wij via een stukje Tsjechië naar Auschwitz in Polen rijden. Via het noorden van Tsjechië (Reuzengebergte) ging de reis verder naar dit doel. Tot overmaat van ramp begon mijn goretexbroek en dito laarzen water door te laten. Omdat het weer inmiddels zo slecht was en het onverantwoord gevaarlijk rijden werd hebben we i.o. maar besloten de reis in te korten en alleen Tsjechië als land aan te doen.

Wij bogen in zuidelijke richting af en in het plaatsje Janblonne vonden wij de camping voor die nacht. Het was die dag 4 september en daarom hebben wij 's-avonds met ons drieën (per mobieltje) mijn jarige Dorientje nog toegezongen.

De dag daarop reden we pal in zuidelijke richting om aan het slechte weer te kunnen ontsnappen. Het weer werd wel een stuk beter maar dat zou van korte duur zijn. In de avond begon het weer te regenen, maar we hebben droog de camping in de omgeving van Rychnov kunnen bereiken. Op de Camping was het een gejangel van jewelste daar er tegenover ons een complete school in de vakantiehuisjes was ondergebracht. Op zich best gezellig en blijkbaar waren deze kinderen nog ouderwets goed opgevoed want het was na bedtijd heerlijk rustig.

Koud, regen en nog eens een keer regen. Het enige middel om warm te blijven was warm eten en daarom aten wij die tijd tweemaal daags warm. Toch hebben wij hier iets geinigs meegemaakt.

Tijdens onze dagelijkse rooftocht naar warm eten, stuitten wij op een Vietnamees restaurant. Omdat het personeel geen Engels of Duits sprak en de menukaart ook alleen maar in de inheemse taal was opgesteld, was het maar de vraag wat we kregen.

We hebben maar gevraagd wat 'Good' was en dat werd het ook.

Maar 's-morgens om 10.30 uur aan de Peking Eend met rijst te zitten is toch wel een vreemde ervaring.

Inmiddels was ik door en door nat, dat we maar besloten een pension voor de komende nacht te nemen. Na 246 moeizame km's was een heerlijk warm bad dan ook een heerlijke luxe. Natuurlijk werd de kamer inclusief de badkamer als een groot drooghok voor onze natte spullen ingezet.

De volgende dag met alweer een natte start werden onze gebeden uiteindelijk gehoord. Het weer werd aanzienlijk beter. Laat in de middag werden we naast een droog en goed wegdek ook nog eens getrakteerd op heerlijke slingerwegen.

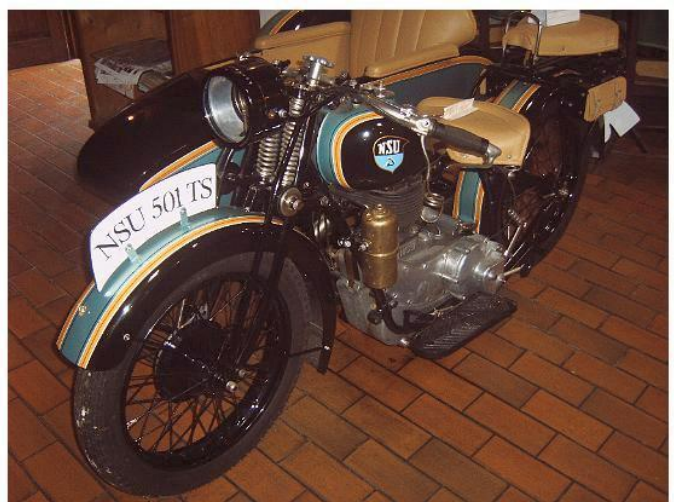
Cleo was als momentele voorrijder, tijdens het zoeken naar een camping, verkeerd gereden. Dit was eerder een zegen dan een lastig voorval. Dit omdat we via dezelfde heerlijke slingerwegen een stuk terug moesten. Maar dit kost wel tijd en daarom moesten wij in het donker onze tentjes opzetten. Daartegen hadden wij nu een perfecte camping in "the middle of nowhere"

Daarna op naar het dorp(je) om vertier en eten te zoeken. Dat werd die avond worst met brood, daar de kok niets anders in zijn koelkast had.

Wij hadden blijkbaar de stamtafel in gebruik, want vrij kort daarna schoven wat lokale mannen aan wat een gezellige boel werd. Dit met over en weer rondjes bier en nog meer Slivovitsj. Aangezien Cleo en Tony geen alcohol drinken was ik de klos. Een aangeboden drankje te weigeren is niet netjes en ik hou ook wel van een neutje. Nadat we elkaar gezellig hadden uitgezwaaid was het goed slapen die nacht.

Die dag zijn we nog in een Motormuseum geweest, wat de moeite waard was.

Naast vele inheemse merken zoals Jawa en CZ stond er ook nog deze prachtige NSU 501 met zijspan.

Ook was Engeland vertegenwoordigd met een Matchless G 80 S. Dat de Tsjechen een beetje ondergewaardeerd zijn, op technisch innovatiegebied, is te zien in de motoraanhangwagens die destijds als optie werd geleverd. Tevens is Jawa nog steeds een gewaardeerde fabrikant op het gebied van Speedway.

Jawa heeft in de zestiger jaren ook nog een 500 viertakt met bovenliggende OHC in haar programma gehad.

Echter waren er destijds geen kopers voor omdat dit type vrij prijzig was.

Vandaag de dag is het een echt collector-item.

Op advies van de campingdame rijden wij die dag door het Sumavagebergte in zuidwest Tsjechië.

Doordat die dag droog bleef met zelfs een paar uur zon hebben wij goed van deze streek kunnen genieten. Vooral als je op een top van een heuvel rijdt is het een genot om over deze bosrijke en heuvelachtig gebied heen te kijken.

De dagafstand zou slechts 175 km's bepalen, maar dat kon deze keer de pret niet drukken.

Meestal reed ik achteraan. Dit omdat Tony en Cleo zijn voorzien van GPS en deze arme huisvader niet. Ik vond het niet erg want dan kon ik op de spaarzame tijden van goed weer uitgebreid genieten van het mooie landschap.

Verder had ik hierbij de nodige binnenpretjes. Het was een kostelijk vermaak om keer-op-keer de reacties van de twee toch enigszins eigenzinnige heren te zien. Natuurlijk waren ze het vaak niet eens over de te volgen route. Het was dan ook een kostelijk vermaak dat de 2e man standaard regelmatig, met handgebaren, de andere richting aangaf.

Blijkbaar werkten beide heren zelfs nog met verschillende satellieten!

De laatste camping in Tsjechië was aan een mooi meer. We waren hier wat eerder aangekomen zodat we wat kleding konden wassen.

Vlak voor de grens nog even de laatste Tsjechische kronen opgemaakt en hup Duitsland in. Het weer werd weer zo slecht dat we naar een pension uitweken. Dit in de omgeving van Scheinfurt. De eigenaar bleek wat Nederlands te spreken. Dit omdat hij vroeger voor de zuivelfabrikant Campina in Eindhoven had gewerkt.

Vooral in het het grensgebied vind je veel van dergelijke marktjes. Ze worden vaak gedreven door Noordvietnamezen die na de communistische tijd zijn blijven hangen.

Onderweg tijdens een koffiepauze (met wat beter weer!).

Onze laatste gezamenlijke overnachting was op de camping bij Marburg.

De volgende dag splitsten onze wegen.

Cleo ging NW richting Assen. Tony en ik pal west richting huis. Het wrange was dat naarmate wij Nederland naderden het weer beter werd. Terwijl ik met een mager zonnetje mijn thuishonk bereikte overdacht ik de situatie.

Daarbij verscheen er toch een dankbare grijns op mijn gezicht. Want ik moest denken aan de voelbalgod Johan Cruijff. Een gezegde van hem is "Elk nadeel heeft ook zijn voordeel". Dat klopt want door het barre slechte weer waardeer je ook des te meer de zonnige momenten.

Verder is dit tevens een reden om toch weer eens terug te gaan om alles nog een keer over te doen.

Oost west, Thuis best. Mijn trouwe K100-tje heeft dapper de elementen als regen, hagel en harde wind weerstaan. Wederom heeft ze bewezen dat ze ondanks haar vergevorderde leeftijd van inmiddels 23 jaar haar mannetje kan staan.

Gegroet, Pierre.